

14. évközi vasárnap

Bevezetés

A mai evangéliumban az Úr Jézus názáreti látogatásáról hallunk. A történetből kiderül, hogy azok, akik Jézust gyermekkoruk óta ismerték, képtelenek hinni benne. - Jézus ugyancsak ismerte honfitársait, problémáikat, tájszólásukat is beszélte. Földie bizalmatlanságát mégsem sikerült feloldania: nem hittek neki. Ekkor állapította meg: „Sehol sincs a prófétának kevesebb becsülete, mint saját hazájában.”

Észre sem vesszük testvérek, hogy időközönként bennünk is felfelbukkan egy-egy kétely Jézussal szemben. Annak ellenére, hogy Isten gyermekei, és Jézus barátai vagyunk. Nem kellene-e kételyeket eltávolítanunk végleg lelkünkől, és megingathatatlan hittel fogadnunk mindenkor bölcs tanítását?

Kirie litánia

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy a kettős természetteddel kapcsolatos hittételt csak nehezen tudjuk elfogadni. Uram irgalmazz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy nem törekszünk kellően bölcs tanításod életünkben történő megvalósítására. Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy nem tiszteljük és becsüljük kellően azokat a szellemóriásokat, akik önzetlenül szolgálják az emberi nem boldogulását. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Az ev. beszámolója szerint Jézus, röviddel nyilvános működésének megkezdése után, tanításának és csodáinak jó hírével övezve, visszatért Názáretbe, ahol nevelkedett. És

szokása szerint szombaton jelentkezett zsinagógájában olvasásra.

Lukács evangélista szerint Izaiás próféta könyvét adták neki oda. Szétbontotta a tekercset és éppen azon a helyen akadt meg a szeme, ahol ez volt írva:

Az Úr lelke van rajtam, mert fölkent engem. Elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, - s hirdessem a foglyoknak a szabadulást,- a vakoknak a látást,- hogy felszabadítsam az elnyomottakat - és hirdessem: elérkezett az Úr esztenedeje. Majd összetekerte az írást, átadta a szolgának és leült.

Minden szem rászégeződött. S elkezdte beszédét e szavakkal „Ma beteljesedett az Írás, amit az imént hallottatok.”

A hallgatóságot meglepte bölcsessége, de nem értették, hogyan jutott ennek birtokába? "Honnét vette ezt? Hol tett szert ekkora bölcsességre? - Kérdezték egymástól.

Ám ahelyett, hogy hittel és szeretettel tudakolták volna tőle mindezeket, s büszkék lettek volna földijükre, megbotránkoztak benne. Ahelyett, hogy szívükbe fogadták volna őt, és megfontolták volna szavai igazát, káromlásnak minősítették új tartalmú kijelentéseit.

Napjainkban, minden település, város, városrész, büszke híres szülőtteire. Ha nagyobb ünnepséggé van a közösségükben, akkor meghívják az onnan elszármazott, ismertebbé vált nagy embereiket. Az első sorban adnak nekik helyet. Sőt felkérlik őket egy ünnepi beszéd elmondására. És büszkén mondják: „Közülünk való!”

Józanésszel legfeljebb ennyit várhattunk volna el a názáretiektől. De ez még akkor nem volt társadalmi szokás. Akkor, miért marasztalja el őket az Írás, és miért kell nekünk is elmarasztalnunk a Jézusban nem egy könnyen hívőket?

Habár Jézus ajkáról szomorúan hangoztak el a híres szállóigévé vált szavai: Senki sem próféta saját hazájában, mégsem szórt átkot falujára. Nem marasztalta el őket. Hiszen jól látta azokat a körülményeket, amelyek az ellene forduló emberek magatartását meghatározták.

Vakmerőségnek hangzott, hogy Jézus messiási küldetést tulajdonított magának, mert a zsidók képzeletében egészen más, földies, politikai kép élt a Messiásról. Talán ezért fordultak szembe vele? Jézus ugyanis ettől a Messiásképtől akarta megszabadítani népét.

Vegyük észre, hogy az emberek sem ragasztották Názáret neve mellé a "hitetlen" szót, s nem lett belőle "hitetlen Názáret" elnevezés. - Szent Tamás apostolt megtisztelte az emberiség a „hitetlen” jelzővel, Názáretet nem.

Ezek szerint Jézus nem felel meg földije elképzelésének, nem illik bele abba a képbe, amit korábban kialakítottak róla. Csalódtak Jézusban, mert továbbra is azt gondolták, és nem is igen gondolhattak mást, hogy Jézus is csak „egy közülük való ember”, és nem Megváltó.

Sok mindennek kellett történnie Jézus életében, az üdvösség történetében, hogy ez a hit egyre könnyebben kialakulhasson az emberekben.

A teológiai problémán túl. Hiányzott belőlük a mindenkivel szembeni kötelező benevola indifferencia. A jóindulatú közömbösség. A másik ember gondolatai felé való nyitottság. A kíváncsi kérdezgetés, érdeklődés. Ezek hiánya, sőt ellentette, okozhatta az elutasításukat.

Tudjuk, Jézus Názáreti elutasítása óta állandóan ismétlődik a történelem folyamán ez az elutasítás. Sokan vannak, akik sem Jézus szavainak, sem tetteinek nem akarnak hinni. Megismétlem: nem akarnak!

A hit, nem az értelem kérdése, hanem az akaraté. Az ebben a világban nyitott szemmel járó, gondolkodó ember mindenben a Teremtő és Gondviselő csodás alkotásait látja, melyek Isten iránti hódolatra és imádásra készítetik.

A hitelenségnek legfőbb akadálya, a csukott szemmel való járás e világban. Az, hogy nem nyitják ki szemüket. A legfőbb ok, pedig az, hogy ha kinyitnák szemüket és fülüket, akkor látnának, és hallanának, hívökké válnának. De, ha valaki hívővé lesz, akkor meg kell, hogy változtassa életmódját. A hitetlen pedig pont ezt nem akarja, megváltoztatni, üres, céltalan, törvényi kötöttségek nélküli életét.

A názáretiek csodatételt kértek tőle. De Jézus nem bűvészmutatványos! Isten Fia! Messiás! Mi nem csodatételt, hanem hitünk növelését kérjük tőle az apostolok eme szavával „Uram! Növeld bennünk a hitet!”, mert ez segít bennünket és honfitársainkat is Neked tetsző boldogabb élet élni itt e földön.

Amen

F. F.